

MOŽNÁ JEŠTĚ TENHLE

KALENDÁŘ
NA
ROK

2016

SEPSAL A SESTAVIL PETR VYHLÍDKA

© Petr Vyhlídka, 2015
cover art © Igor Zakowski | Dreamstime.com

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (<http://www.fext.cz>)
Pokud se vám líbila, můžete ji i ocenit, a to na stránce
<http://www.fext.cz/whitehole/index.htm#platba>

Další rok před námi.

Ať už od něho očekáváme cokoliv, něco přinese a ptát se nás nebude. Můžeme se na něj aspoň trochu připravit.

Třeba kalendářem, který ho spoutá do dvaapadesáti týdnů a označuje čísla i jmény.

Nebo vyprávěním veselých (nebo vypravěčem za veselé aspoň považovaných) historek, které uvolní napětí.

Toto je pokus skloubit obojí dohromady.

Čísla a jména – a půl sta známých anekdot, vyprávěných na různých místech různými ústy různými slovy, které si autor dovolil vypůjčit a pověřit jejich provedením své vlastní postavy. Snažily se, seč mohly, chvála úspěchu ať tedy patří jim, neúspěch necht' padne na autorovu hlavu. Trápí je už několik let, pochvalu si tedy jeho hrdinové rozhodně zaslouží.

Pondělí

28

Bohumila

Úterý

29

Judita

Středa

30

David

Čtvrtek

31

Silvestr

Pátek

1

Nový rok - Den obnovy samostatného českého státu

Sobota

2

Karina

Neděle

3

Radmila, Radomil

Poznámky:

Rozhodovací proces

„Tak nevím,“ načal Vorel řeč po několikaminutovém mlčení. Hleděl přitom na prázdnou sklenici. „Mám si dát ještě jedno, nebo ne?“

„Rozhodně,“ prohlásil hostinský Tušek, který takové věty uměl odezírat i ze zad vzadu u zdi šeptajícího mluvčího.

„Co bys dělal doma?“ napovídal opatrněji Rychlík. „Stejně v bedně nic nedávají.“

„Uklízel. Četl hodnotnou literaturu. Nebo počítal ušetřené penízky,“ navrhla od vedlejšího stolu dívka jménem Lucie.

Vorel se nenechal – nebo nechal, ale nedával to na sobě znát – rozptýlit ani jedním z promlouvajících. Dál se držel svého monologu.

„Je čtvrt na devět. Ani pozdě, ani brzy. Je třeba přihlédnout k jiným faktorům. Žaludek by chtěl. Hlava ne, to dá rozum, že má rozum.“

Odmíchl se, pokýval zamyšleně hlavou.

I ostatní tiše čekali na rezultat.

„Mysl je rozumnější, než zaživací trakt a chuťové buňky, to je jasné. Jak ale víme díky hluboké studni lidských zkušeností: Moudřejší ustoupí. Ještě jedno, pane Tušek.“

Pondělí

Znalec

4

Diana

Úterý

5

Dalimil

Středa

6

Tři králové – Kašpar, Melichar, Baltazar

Čtvrtek

7

Vilma

Pátek

8

Čestmír

Sobota

9

Vladan

Neděle

10

Břetislav

Poznámky:

Galerie byla téměř prázdná, jen před aktem, visícím patrně kvůli omylem sem zabloudivším feministkám, ve výklenku za rohem, postával jakýsi muž.

Popelský, víceméně inkognito sledující reakce na své dílo, (neboť tohle byla jeho výstava) si ho všiml až po chvíli, nehybný divák, zírající na plátno připomínal spíš exponát, zapomenutý tu z předchozí vernisáže umění sochařského.

Malíř, jehož charakterizovala značná míra skepse, vyvážená veselým pohledem na svět, k návštěvníkovi přistoupil.

„Jak na vás tak koukám, pane, a jak tak sleduju váš rozzářený obličej, tak je mi jasné, že jste zanícený znalec a fajnšmekr. Na umění, nebo na ženský?“

Pondělí

11

Bohdana

Úterý

12

Pravoslav

Středa

13

Edita

Čtvrtek

14

Radovan

Pátek

15

Alice

Sobota

16

Ctirad – Den památky Jana Palacha

Neděle

17

Drahoslav

Poznámky:

Inzerát

„Hele,“ řekl Moravec Karolíně, když si při čekání na výtah, z něhož kdosi cosi kdesi ve vyšších patrech vynášel, „Neměli bychom jí na to upozornit?“

„Koho? Na co?“ zeptala se manželka nechápavě a s podezřením.

„Smislíkovou. Na tohle.“

Karolína sledovala jeho prst, ukazující na nástěnku, na níž vedle výhrůžek tím, co se dotyčnému, pokud nepřestane vrtat do zdi v časných hodinách ranních stane, nedodržovaném rozpisu prádelny, reklam na půjčky a na oddlužení, visel i krasopisně vymalovanými písmenky zhotovený inzerát.

Vybavila si neprovdanou dámu, blížící se střednímu věku, která ho sepsala.

*Máte-li zájem o čistotné a přítulné zvířátko,
pak se obraťte na slečnu Smislíkovou, páté
patro, byt B*

Pondělí

18

Vladislav, Vladislava

Úterý

19

Doubravka

Středa

20

Ilona, Sebastián

Čtvrtek

21

Běla

Pátek

22

Slavomír, Slavomíra

Sobota

23

Zdeněk

Neděle

24

Milena

Varování

„Jen opatrně, Kačenko.“

Rada byla vyřčena s tichým důrazem, kladoucím před upozornění svobodnou vůli varovaného. Přesto – nebo právě proto – se jí rozhodla věnovat plnou pozornost.

Po několika týdnech opatrného ořukávání byla i ona ochotna projevit jistý zájem o muže, který jí začal nadbíhat. Pravděpodobně perspektivní známost byla samozřejmě probrána s přáteli, neboť Kateřina už měla ledacos za sebou. Shromážděné informace neprozrazovaly nic nového, ani varujícího, jen Vorel jako jediný přišel s jistou výhradou.

Potencionální partner se také odhodlal k přímé akci a pozval Kateřinu na oběd, což jí bylo kamarády odsouhlaseno. Když nic jiného, tak se aspoň kvalitně nají.

Opět ale následovala Vorlova poznámka na pozadí.

„Myslíš, že se na mně vykašle?“ zeptala se ho dívka přímo.

„Jestli tě nechá? To nevím. Ale já s ním obědval v pondělí. Možná víš, že hraje šachy. Já určitě vím, že hraje šachy rád, ba přímo vášnivě.“

„Každý má nějakého koníčka. Tenhle je určitě mnohem lepší, než marné pokusy zprovoznit zrelého spartaka a nutit mě v té plechovce trpět jako spolujezdec na veteránských závodech,“ jmenovala vášeň svého bývalého přítele.

„Jak myslíš,“ pokrčil Vorel rameny, „Jenže my seděli u stolu s kostkovaným ubrusem. Třicet minut trvalo, než mi podal slánku!“

Poznámky:

Pondělí

25

Miloš

Úterý

26

Zora

Středa

27

Ingrid

Den památky holocaustu

Čtvrtek

28

Otýlie

Pátek

29

Zdislava

Sobota

30

Robin, Ema

Neděle

31

Marika

Národní povaha

„Tak nevím,“ prohlásila paní Troppleová,
„Jestli nám, Skotům, naše veskrze kladné
vlastnosti nejsou někdy na obtíž.“

Lady Stanleyová na přítelkyni tázavě pohlédla.

„Proč myslíš, Frances?“

„Můj bratranec Kirk vyhořel.“

„Proboha – jak se to stalo?“ vyděsila se lady a
vybavila si klátivě se pohybující tělo, z něhož
všemi otvory vychází kouř.

„Myslím tím samozřejmě jeho dům,“ upřesnila
paní Troppleová. „Takové starší téměř histo-
rické sídlo. Lehlo popelem.“

„Nebyl pojištěný,“ usoudila lady.

„Právě že byl. Oba, Kirk i dům. Ted' musí utrá-
cet za dopisy, které si s pojišťovnou vyměňuje,
a možná ho čekají i nepříjemné otázky ze stra-
ny úřadů.“

„Proč, proboha? Přece si ten dům nezapálil
sám?“ podivila se lady.

Přítelkyně pokrčila rameny.

„To, pochopitelně, nevím. A nepřísluší mi o
tom takto uvažovat, když jde o rodinu. Jisté jen
je, že v seznamu škod pro pojišťovnu uvedl i
pětadvacet litrů benzínu a krabičku zápalek.“

Poznámky:

Pondělí

1

Hynek

Úterý

2

Nela

Hromnice

Středa

3

Blažej

Čtvrtek

4

Jarmila

Pátek

5

Dobromila

Sobota

6

Vanda

Neděle

7

Veronika

Otázka statistiky

„Tohle je zajímavé,“ prohlásil náhle Vorel. „To bych tedy neřekl.“

„Co?“ zeptal se Švejda proti své vůli. Rozhodl se čtenáře novin u stolu ignorovat, podle jeho názoru se měli lidé v hospodě družít, ne izolovat. Což jeho přítel občas činil, tu se noře do studia předvěčerejšího tisku, tu čtoucí knihu.

„Ale, tahle zpráva: Dvacet procent lidí trpí průjmem.“

Nebylo by to vhodné téma u stolu jídelního. Ten barový ale takové předměty hovoru snesl.

„Co je na tom zajímavého?“ podivil se údivu Švejda. „Já měl jednou takovej...“

Veronika, zastupující toho večera slabší polhavi, usrkávající právě rulandské šedé (ročník neznámý), odložila skleničku a šklebem přehrála situaci, k níž by mohlo dojít pokud Švejda nepřestane.

Vorel si tazatele prohlédl, jako by ho ten den viděl poprvé.

„Ale já neřeším zácpu. Když pětina lidstva průjmem trpí, pak se musím příslušných vědeckých kapacit zeptat na podstatné:“

„Na co?“

„Tak to si ho tedy ty zbývající čtyři pětiny populace užívají?“

Poznámky:

Pondělí

8

Milada

Úterý

9

Apolena

Středa

10

Mojmír

Čtvrtek

11

Božena

Pátek

12

Slavěna, Slávka

Sobota

13

Věnceslav, Věnceslava

Neděle

14

Valentýn, Valentýna

Poznámky:

Ta pravá značka

Pan Souška se po regálech místní večerky rozhlížel dlouho – a jak se zdálo, bez úspěchu.

„Co potřebujete, pane Souška?“ zeptal se ho prodavač, udivený nezvyklým chováním jindy vše rychle vyřizujícího starého známého zákazníka.

Tázaný sebou trhl, jak ho oslovení vytrhlo z hloubavého zamyšlení. Podíval se po zdroji toho zvuku a když ho identifikoval, nejdříve se usmál.

„Potřebuji, pane Nguyen. Chtěl bych flašku toho pití, co jsem tu kupoval minulý měsíc.“

„Vino? Červené nebo bílé?“

„Kdepak.“

„Růžové?“

„Vino to nebylo,“ přiznal Souška. „Byla to půl-litrovka.“

„Whiska? Nebo fernet. Něco sladkého?“ pomáhal prodavač.

Odpovědí mu bylo odevzdané pokrčení ramen.

„Rum?“ zkusil asijský obchodník s nadějí v hlase.

„No, tak to si nepamatuju,“ podrbal se Souška na hlavě. „Ale rád bych právě tu flašku, co po páté skleničce vypadala moje žena jako Monica Belluci.“

Pondělí

15

Jiřina

Úterý

16

Ljuba

Středa

17

Miloslava

Čtvrtek

18

Gizela

Pátek

19

Patrik

Sobota

20

Oldřich

Neděle

21

Lenka, Eleonora

Vždy připravena

Okrajem tanečního parketu, pomalu se zaplňujícího kroužícími páry se ke stolu přiblížil – slečna Horáčková provedla bleskurychlý průzkum – člověk pohlaví mužského, koordinovaných pohybů, takže alkoholické nápoje příliš nekonzumující, vlasy jsou mu pravda už trochu nevěrné a kolem pasu naopak přibírá... ale co se v tom budu přehrabovat.

Jde.

Slečna Horáčková, která právě načila druhou sklenku vína (což znamenalo značný obrat v názorech na opačné pohlaví a mezilidské vztahy) byla připravena.

Blížící se mladý muž splňoval všechny momentálně kladené nároky.

Mrkla a opětovala úsměv, který se zeptal:

„Ta židle je volná?“

„Ta židle taky,“ neváhala.

Poznámky:

Pondělí

22

Petr

Úterý

23

Svatopluk

Středa

24

Matěj, Matyáš

Čtvrtek

25

Liliana

Pátek

26

Dorota

Sobota**27**

Alexandr

Neděle**28**

Lumír

Personální problémy

„Tak jak jde byznys?“ zeptal se Vorel ředitele místní továrny na bytové doplňky. Znali se od dětství, od doby, kdy se chtěli stát piráty v Karibiku a přepadat španělské lodě. Ten sen jim vydržel až do hodin dějepisu, kdy zjistili, že nad velkými říšemi už dávno slunce zapadá, a piráti se vylodili a dali na studia ekonomiky. S těžkými srdci pak museli pátrat po náhradním programu pro dospělou budoucnost.

Na souši.

Jak před časem jeden druhému přiznali, byla to volba prozíravá, neboť oba je (nezávisle na sobě) na vlnách skutečných dostihla a značně pocuchala mořská nemoc.

„Ale jo,“ řekl Huspenina, ale neznělo to nijak nadšeně. „Jen – totiž – hledáme nového účetního.“

Vorel se zarazil. Přetočil vzpomínky na dobu nedávnou.

„Počkej, vždyť jsi mi před čtrnácti dny říkal, že se vám podařilo jednoho s praxí a se skvělým doporučením sehnat? Že prý umí divy.“

Huspenina se zhluboka nadechl.

„No, máš pravdu, říkal. A právě toho teď hledáme.“

Poznámky:

Pondělí

29

Horymír

Úterý

1

Bedřich, Bedřiška

Středa

2

Anežka

Čtvrtek

3

Kamil

Pátek

4

Stela

Sobota

5

Kazimír

Neděle

6

Miroslav

Jak uspokojit hosta

Náš zákazník, náš pán. I když je vybíravý a občas kritizuje. Tuto mantru si musel v některých případech pan Táborský opakovat málem nahlas.

Host, kterého se právě snažil obsloužit, byl dobře známý svými nevyzpytatelnými chutěmi. Jeden týden to bylo knedlo-vepřo-zelo se šesti, jak mi můžete nabízet fetučiny, když víte, že já asijskou kuchyni nerad. A sedm dní nato se pouštěl do experimentů.

O jednovaječná dvojčata nešlo, to si číšník už ověřil.

Dnes se pan Modrásek nacházel v druhém stádiu.

Honila ho mlsná.

„Španělský ptáček s rýží?“ zkusmo navrhl číšník. „Hovězí polévka s noky.“

Nezabralo to.

„Já nevím,“ řekl host zamyšleně, „Mám chuť na něco, jak bych to řekl... netradičního. Třeba pštros? Nebo něco z moře – kdepak, říkají tomu plody, jenže to vypadá až moc přezrálé, však vy mi jistě rozumíte. Nebo ústřice – poslyšte, ty se snad jedí zaživa, nebo co.“

Téměř nic z vyřčeného na jídelním lístku dnes nebylo. Ani včera, či vloni. Vrchnímu se nechtělo hosta zklamat, ale právě takové vyvrcholení se kvapem blížilo.

„A co takhle želví polévku?“ rozzářil se náhle Modrásek.

„Prosím? Tedy, želví polévka, ta jaksi...“ načal opatrně pan Táborský.

„Jistě. Tu byste, pane vrchní, neměli? Nikdy jsem jí nejedl.“

„Opravdu?“ podivil se číšník a šťastně se usmál.

„Tak to ji máme.“

Poznámky:

Pondělí

Nátura

7

Tomáš

Úterý

8

Gabriela, Zoltán Mezinárodní den žen

Středa

9

Františka

Čtvrtek

10

Viktorie

Pátek

11

Anděla

Sobota

12

Řehoř

Den přístupu ČR do NATO

Neděle

13

Růžena

Důrazný pokyn dopravního policisty přinutil Broučka opustit myšlenky a vyhlédnout do skutečného světa.

Pustil nohu z plynu a zajel k krajnici. Ujistil se, že je skutečně připásaný a v tomto stavu zůstal, kdyby snad šlo právě o obvinění z tohoto přestupku. Do pátrání po dokladech se našťěstí pouštět nemusel, peněženka byla už v druhé kapse.

Muž v uniformě vychrlil obvyklý řetěz holých vět, od pozdravu až k nekompromisnímu přání ověřit průkazy muže i vozidla.

„Proč myslíte, že vás stavíme?“ zeptal se, když obdržel požadované a předal je kolegovi.

„Obvykle myslím na supravodivost vodičů druhého typu,“ odpověděl řidič. Byla to pravda, protože fyzika kondenzovaného stavu Broučka skutečně živila.

Uniforma povyrostla. K zatýkání nebezpečného zločince se zatím nechystala, ani k rozebrání vozu za účelem prověření technické způsobilosti, ale k sledovatelnému určitému úbytku trpělivosti došlo.

„Copak jste neviděl tu červenou na semaforu?“ Odpovědělo mu překvapené povytažení obočí.

„Červenou? Na semaforu?“

„Samozřejmě!“

„Semafor asi. Červenou těžko, jako starý pesimista vidím všechno černě,“ oznámil Brouček pevným hlasem.

Peněženku ovšem otevřel.

Poznámky:

Pondělí

14

Rút, Matylda

Úterý

15

Ida

Středa

16

Elena, Herbert

Čtvrtek

17

Vlastimil, Vlastimila

Pátek

18

Eduard

Sobota

19

Josef, Josefa

Neděle

20

Světлана

Poznámky:

Nehoda

Jak s údivem lady Barbara po příjezdu zjistila, nenacházel se lord Dawkins ve své obvykle veselé náladě. Zdálo se dokonce, že jeho myslí proudí řeka temných myšlenek, ředěná neředěnou skotskou.

Její přítel se evidentně zotavoval z prožitého šoku.

Barbara se rozhodla jít přímo k věci. Věděla, že chození kolem horké kaše se může zvrtnout v nedorozumění, ba i v sérii bouřlivých hádek.

„Lov na jelena ve strýčkově oboře se nevydařil?“

Dostalo se jí ostrého nepříjemného pohledu doprovázaného – ano, nešálil jí zrak – tikem v levém oku.

„Čert vem jelena,“ zaklel Dawkins.

Barbara ucouvla.

„Promiň,“ omluvil se. „Ale pořád to mám ještě jasně v hlavě.“

„Co?“

„Ten les je sprostá divočina, plná bláta, kořenů a křoví. Stromy rostou jeden propletený s druhým, na jedné straně mračno krvežíznivých komárů, na druhé bažina. Ne že bych se vložene ztratil, ale nevěděl jsem, jestli zpoza habru vykukují parohy kapitálního kusu, nebo suché klacky. A tak jsem vylezl na nejbližší vhodný strom, pevně se zaklesl nohama za větev, zvednu pušku, abych se puškohledem přesvědčil co a jak...“

Dawkins se odmlčel, evidentně polykal hořkou slinu.

„Co bylo a jak?“ vyzvídala přítelkyně.

„Ta větev praskla a...“

„Spadl jsi do jehličí,“ doplnila Barbara.

„Spadl jsem do bahna!“ zaskučel postižený lovec. Soustrastně pokývala hlavou.

„Jak hluboko?“ otázala se.

„Až po kolena.“

„To přece není tak zlé. Já jednou...“ Dawkins po ní hodil zlým pohledem.

„Jenže já tam zahučel po hlavě!“

Pondělí

21

Radek

Úterý

22

Leona

Středa

23

Ivona

Čtvrtek

24

Gabriel

Pátek

25

Marián

Sobota

26

Emanuel

Neděle

začátek letního času

27

Dita

Velikonoční neděle

Správné dávkování

Vedeny po pravidelných oběžných drahách, střetly se obě u lavičky před lékárnou, aby probraly nejnovější informace. Dnes to ale bylo setkání více osobní, byť na nějakou tu důležitou informaci dozajista dojde. Paní Nováčková se totiž rozhodla ventilovat své vlastní soukromé rozhořčení.

„Tak vám povím, paní Skočdopolová, všechno je to lež,“ spustila, jen co v rychlosti probrala pravděpodobné potíže partnerské i finanční rodiny Divíškovy, zakončené zklamaným povzdechnutím: on to prý mladý Pečinka neudělal, ale kdo ví, co a kdo v tom je.

„Koupila jsem si prášky na hubnutí – doporučil mi je jeden synovec, co je doktor – tedy nedostudovaný, ale stejně. Stály majlant, to vám povím. A je to šmejd. Vůbec nezabírají.“

„A berete je, jak se má?“ otázala se paní Skočdopolová a naklonila se, aby si zapamatovala do jakého auta nastupuje slečna Pánková, a kdo ho řídí, když nastupuje zprava.

Paní Nováčková si uraženě odfrkla.

„Jistě. Desetkrát denně. Jeden po každém jídle.“

Poznámky:

Pondělí   Narození J.A. Komenského

Hra

28

Soňa   Velikonoční pondělí

Úterý

29

Taťána

Středa

30

Arnošt, Ernest

Čtvrtek

31

Kvído

Pátek

1

Hugo

Sobota

2

Erika

Neděle

3

Richard

„Tak na co jste si hráli?“ zeptal se pan Hadraba udýchaného synka.

Karlíček, odkopávající věčně rozvázané tenisky, k otci tázavě vzhledl. Když shledal otázku nezáludnou, jiný význam neskrývající, poctil ji huhlavou odpovědí.

„Zkoušeli jsme, kdo dál dohodí.“

„Jak se ti vedlo?“

Rychlý průzkum dětské tváře zaznamenal jistou dávku zasmušlosti, proto se otec Hadrava zajímal hlouběji, aby mohl rozptýlit chmury z neúspěchu poukazováním na podstatnější nedostatky, jimiž vítězové v jiných oblastech oplývají.

„Vyhrál jsem.“

Takže asi jen únava vyčerpaného vítěze, spokojeně si pomyslel otec.

„To je skvělé, jsi šikovný,“ pochválil potomka. V krátkém záblesku mu paměť prolétla vzpomínka na vlastní výkony, které – ačkoliv se po těch letech snažily tvářit – nijak úctyhodné nebyly.

„Jsem na tebe pyšný,“ dodal. Zdálo se mu totiž, že synek ovace opravdu očekává.

Karlíkova očka se skutečně rozzářila.

„Takže to okno zaplatíš?“

Poznámky:

Pondělí

Časopis

4

Ivana

Úterý

5

Miroslava, Mirka

Středa

6

Vendula, Venuše

Čtvrtek

7

Heřman, Hermína Den vzdělanosti

Pátek

8

Ema

Sobota

9

Dušan

Neděle

10

Darja

Veronika držela v ruce a chystala se rozevřít papírové cosi s křiklavě barevnou obálkou, když ji Vorel přepadl ze zálohy.

„Co sis to koupila?“ houkl jí zničehonic do ucha.

Přistižena při činu mohla jen pípnout neurčité Ále.

Natáhl se a opatrně, aby případně pevně svíraný papír nepřetrhl, ale nekompromisně rychlým tahem, aby nepromarnil výhodu momentu překvapení, se časopisu zmocnil.

„Žena na úrovni,“ přečetl titul. „Hele – první číslo,“ zjistil.

Zběžně periodikum prolistoval. Sehrál přitom etudu Jeden se diví, předváděnou především nahoru a dolů putujícím obočím.

„Ano, ano. Typický časopis moderní ženy,“ řekl pak uznale a nenápadně se odsunul, aby na něj Veronika nedosáhla.

„Zcela trefně v intencích inteligence a potřeb tohoto druhu. Prvních třicet stran kuchařské recepty, zbývajících třicet návody na hubnutí.“

Poznámky:

Pondělí

11

Izabela

Argument

Paní Krausová se výchovně mračila a ladila hlas do mrazivé a rozhodné polohy.

„S tím klukem se rozejdeš!“

Bohužel byla její protivnicí vlastní dcera, vyba-
vená geneticky i výchovou podobnými
vlastnostmi, jako její rodička, takže odevzdané
a poslušné kývnutí se očekávat nedalo.

A také nepřišlo.

„Proč?“ zeptala se trucovitě Adéla.

Matka zavrtěla energicky hlavou, jak vyjádřila
nepochopení nad takovou reakcí, neboť dobře
vychovaná dcera by samozřejmě řekla: „Ano,
matinko, rozejdu,“ a nesnažila se o jasném na-
řízení diskutovat.

Diskutovat – ne dlouho – ale nemínila ani ona
sama. Měla naštěstí po ruce pádný argument.

„Tvůj otec ho potkal v místech, do kterých
slušný člověk nevkróčí.“

V Adéliných očích se ztratil vzdor a objevila
zvědavost.

„Opravdu?“ podivila se. „A co v těch místech
dělal táta?“

Úterý

12

Julius

Středa

13

Aleš

Čtvrtek

14

Vincenc

Pátek

15

Anastázie

Sobota**16**

Irena

Neděle**17**

Rudolf

Poznámky:

Pondělí

18

Valérie

Úterý

19

Rostislav

Středa

20

Marcela

Čtvrtek

21

Alexandra

Pátek

22

Evženie

Sobota**23**

Vojtěch

Neděle**24**

Jiří

Čtenáři

Paní Vojtěšková otočila stránku a narazila na fotografii evidentně uměle vyrobených usmívajících se postav.

Nezaujaly ji. Přesto se do článku začetla. Jednak nebyl dlouhý, jednak zbývající obsah patřil reklamám na věci, které už měla, služby, jež nepotřebovala a nebankovní půjčky, proti nimž měla zásadní výhrady.

Ve světě za oknem zakňourala kočka. O chvíli později to zkusila znovu a pak uraženě odkráčela do zahrady, neboť byla v tu chvíli ignorována stejně spolehlivě, jako ona sama uměla ignorovat své okolí. Pondělní čtenářské odpoledne – paní domu listovala televizním programem pro následující týden, pán kontroloval sportovní výsledky uplynulého víkendu a tiše je proklínal, protože neseděly na vsazená čísla, o reklamní letáky se podělili – totiž patřilo k určitému rodinnému rituálu, jehož součástí byla i podávaná káva a děti v ten čas uklizené do svých pokojů, nebo ven.

Jen oni dva, šustot papíru, a více ticha, než slov.

„Tady píšou, Karle, že lidské tělo roste jen do pětadvaceti let,“ pronesla manželka náhle nahlas.

„Škoda, že můj zadek a břicho neumí číst.“

Poznámky:

Pondělí

25

Marek

Úterý

26

Oto

Středa

27

Jaroslav

Čtvrtek

28

Vlastislav

Pátek

29

Robert

Sobota

30

Blahoslav

Neděle

1

Svátek práce

Reklamace

„Reklamace nebereme,“ řekla slečna za stolem rezolutně.

„To byste tedy měli!“

Kamenná pobočka virtuální seznamovací kanceláře ve městě kupodivu fungovala. Možná právě proto, protože si klienti mohli osobně dojít postěžovat – nic neuklidní rozjitřenou mysl lépe, než poctivé vynadání z úst do obličeje.

Pán, který se tu rozčiloval, vypadal na pět minut vyhrožování, pět minut stesků a následnou omluvu, aspoň tak ho momentálně tmavovlasá obsluha databáze díky zkušenostem, odhadla.

Začala ovšem teprve minuta druhá.

První třetiny.

„Tvrдили jste mi – zapsané to nemám, prý důvěrná informace – že je ta dáma bohatá!“

Udiveně na něj pohlédla, zatímco prsty už podvědomě vyklepávaly na klávesnici příslušná písmenka.

Přečetla si informace veřejné. I skryté.

„Tady ale o majetku nic není,“ bránila se.

„V tom inzerátu to nestálo, to je pravda. Ale dobře si vzpomínám, že jste mi to upřesnila právě vy.“

Upřesnila?

Dívka se podrbala na bradě.

„Ach tak,“ vzpomněla si.

„Ale to jste si špatně vyložil, pane. Já – protože ji znám a vy jste docela milej – vás jen přátelsky upozornila, že má víc peněz, než rozumu.“

Poznámky:

Pondělí

2

Zikmund

Úterý

3

Alexej, Alex

Středa

4

Květoslav

Čtvrtek

5

Klaudie

Květnové povstání českého lidu

Pátek

6

Radoslav

Sobota

7

Stanislav

Neděle

8

Den vítězství

Poznámky:

Po lovu

„Roberte?“

Hlas lorda Stanleje nebyl tak bodrý a jistý, jak bývalo zvykem. Proto si komorník pospíšil.

„Přejte si, pane?“ zeptal se, rychle vzpomínaje na poslední lady Stanleyovou neodhalené úkryty skotské whisky, jejíž konzumace byla lékařem omezena na dávky správnému muži zcela nepřirozené a zbytečné.

Kvóta nařízené vyšší denní dávky pohybu byla ovšem plněna bez protestů, neboť právě začala lovecká sezóna.

„Tak se nám dnešní lov vydařil,“ zkonstatovalo Jeho lordstvo, když se volaný dostavil a zaujal své místo.

„Předpokládám, že jako obvykle ano.“

„Hosté se bavili... Lord Winterspoone si pořídil nové pušky a tak se na ně vmlouval, Roscoe přinesl láhev staré skotské, mladý Dawkins se nezapomněl vytahovat...“

V té řeči bylo cosi jistě nejistého. V Robertově mysli vzklíčilo podezření.

„Pane?“

„Jak je ten les po loňských deštích zarostlý – s tím bychom měli něco dělat. A řeknu vám, ta Winterspoonova kulovnice a doktor Roebuck, nevím, zda bych ho neměl navštívit... Bavili se. A už jsou všichni z honu zpět?“

„Ano, pane.“

„Opravdu všichni?“

„Samozřejmě. Jen lord Dawkins s vaší neteří před chvílí kamsi odjeli.“

Jeho lordstvu se rázem vrátila červeň do lící.

„Skutečně? Tak on to přece jen byl jelen.“

Pondělí

9

Ctibor

Úterý

10

Blažena

Středa

11

Svatava

Čtvrtek

12

Pankrác

Pátek

13

Servác

Sobota

14

Bonifác

Neděle

Den rodin

15

Žofie, Sofie

Přání

Obchod byl dozajista plný módních a už-celý-měsíc-ne módních kousků ošacení, ale návštěvníka mužského pohlaví stejně přilákala pohledná prodavačka, která se vystavovala elegantně opřena o pult. Nebyla to pozice prací uštvané laně, naznačující kolemjdoucím, ať raději pokračují dál, nebo se vyděsí a uprchne, ale postoj šelmy, číhající na kořist.

Kterou usmrtí bezbolestně a se stylem.

Vorel, vědom si pasti, odvážně přistoupil blíž.

Mile se na něho usmála.

„Jaké je vaše přání?“ otázala se.

Zákazník na ni pohlédl. Hleděl právě tak dlouho, aby to nezačalo být nepříjemné, pak se lehce usmál.

„Přání?“ zopakoval. „Mé přání, slečno, je vzít vás do náruče, odnést z tohoto místa, zasvěceného mrzkému mamonu a povrchnímu módnímu pozlátku ven za město, a při západu slunce vás vášnivě políbit.

Co ale potřebuji, jsou ponožky.“

Poznámky:

Pondělí

16

Přemysl

Úterý

17

Aneta

Středa

18

Nataša

Čtvrtek

19

Ivo

Pátek

20

Zbyšek

Sobota

21

Monika

Neděle

22

Emil

Praktický přírodopys

Dobry rodič musí být obdařen trpělivostí, neboť autorita neomylného boha vezme brzy poté, co dítě dostane příležitost srovnávat, za své. A využívat každé příležitosti, aby ztracené pozice získal zpět.

„Pak, že neberou!“ zvolal nadšeně pan Vojtěška, když po hodině vysedávání v tiché zátočce, k němuž vzal veškeré své potomstvo, aby se předvedl jako znalec přírody i lovu, zajel splávek konečně pod hladinu. Krátký, leč díky nečekané přítomnosti překážek pod hladinou dramatický zápas byl osvěžením v porovnání s bojem proti znučeným připomínkám nezletilých Vojtěšků, které civění na nehybnou hladinu přestalo bavit už po pěti minutách.

Ani teď nadšením nezářili.

Nahrnuli se kolem úlovku.

„Malý ryby se maj' házet zpátky,“ pravila po chvíli Monička, což jí oba bratři odsouhlasili.

„Mladé ryby se nechytají,“ opravil ji otec.

„Tahle je tak akorát na pekáč.“

„Fakt? Hele, a jak tedy poznáš, jak je ta ryba stará?“ zeptala se dcerka. Kdyby se jí v kukaadlech šelmovsky nezablýsklo, považoval by to otec za povzbuzující známku zájmu. Ale poznal, kam je namířeno.

A nenechal se. Vždyť to znáte – autorita.

„Podle očí,“ odvětil bez váhání.

„To je hloupost,“ vystoupil s odvážným prohlášením jménem všech sourozenců ten nejstarší.

„Jak to?“ nenechal se otec zviklat. „Čím dál jsou od ocasu, tím je ta ryba starší.“

Poznámky:

Pondělí

23

Vladimír, Vladimíra

Úterý

24

Jana, Vanesa

Středa

25

Viola

Čtvrtek

26

Filip

Pátek

27

Valdemar

Sobota

28

Vilém

Neděle

29

Maxmilián, Maxim

Poznámky:

Pokuta

Riskoval tím další proces, ale přece jen se i tváří v tvář spravedlnosti mistr cechu řeznického Zelenka neudržel. Po vynesení rozsudku sice dokázal s největším sebezapřením polknout další žalovatelné výrazy, na protest se ovšem zmohl.

„Když jsem tu byl naposledy, tak to bylo taky proto, že jsem řekl o tomhle... panu Kabouskovi, že je vůl. A dal jste mi pokutu pět stovek. Teď je to rovná tisícovka!“

Znělo to krapet výhružně, takže si jeden z přítomných advokátů varovně odkašlal. Soudce Otakárek přesto pohlédl na žalovaného s určitou vlídností.

„Jistě, vzpomínám si (a mám to tu poznamenané). Ale sám jistě víte, že od té doby hovězí podražilo.“

Pondělí

30

Ferdinand

Spolehlivá finta

„Taky bys přestal,“ odpověděl Švejda nerudně. Pronesl právě říznou kritiku kuřáků, jejichž řady ještě minulý týden hájil. Během několika dnů, kdy ho neviděli, se ovšem cosi stalo, cosi, co ho přinutilo přejít na druhou stranu.

A bylo to poznat na první pohled.

Společnost kolem stolu hleděla na momentálně handicapovaného člena s údivem. Nevypadal nejlépe. Na hlavě obvaz, na nose náplast, pod levým okem modřinu, na pravé tváři šrám, jednu ruku v sádře.

Dívky se pod vlivem mateřského pudu jaly o kromě fyzické újmy i nějaký ten nervový šok utrživšího kamaráda pečovat, muži se rozhodovali, jak drahý alkohol v malé dávce coby projev účasti a solidarity objednájí.

„Kdo tě přesvědčil?“ zeptal se Vonásek, který se chvíli předtím divil, když Švejda s hrubým komentářem odmítl nabízenou cigaretu.

„Ten tvůj blbej způsob. No ten, jak jsi říkal na zastávce.“ zahučel čerstvý nekuřák.

„Proč blbej? To je pravda, že když čekám na zastávce a autobus ne a ne přijet, zapálím si. Dva šluky – a vůz je tady, abych musel zahodit skoro celou cigaretu. Vážně to funguje,“ bránil svou metodu Vonásek.

Švejda se zašklebil.

„Sedím v sobotu v restauraci v... to je jedno, prostě sedím a číšník nikde. Prošel po druhé straně, a zase nic. Vzpomněl jsem si na tebe a tak jsem si tedy zapálil. Jo, máš pravdu, fungovalo to. Dva šluky a...“

„A číšník přiběhl, a protože to byla nekuřácká restaurace, vynesl tě v zubech,“ napadlo Veroniku.

„Ale houby. Do restaurace vletěl skrz zeď autobus!“

Úterý

31

Kamila

Středa

1

Laura

Čtvrtek

2

Jarmil

Pátek

3

Tamara, Kevin

Sobota**4**

Dalibor

Neděle**5**

Dobroslav, Dobroslava

Poznámky:

Pondělí

6

Norbert

Úterý

7

Iveta, Slavoj

Středa

8

Medard

Čtvrtek

9

Stanislava

Pátek

10

Gita, Margita Vyhlazení obce Lidice

Sobota

11

Bruno

Neděle

12

Antonie

Touhy

Seděly u stolu a zbaveny milujícími manžely na krátký čas starosti o potomky (ty dvě hodiny klidu budou vykoupeny nutnou údržbou šatstva malých a dost možná i velkých mužů, a popotahováním nad odřenými koleny, to obě dobře věděly). Před sebou láhev bílého, která jim obvykle vystačila na několik takových posezení. V pozadí, jako kulisa, běžela televize. Program inspiroval, když pramen spokojeného tlachání začal vysychat.

„Hele, to jsou ale hezký zvířátka,“ využila právě obrazového pobídnutí hostitelka Karolína. „Bejt taková tygřice, to by bylo,“ prohlásila po chvíli zaujatého prohlížení tropických šelem, „To bych jen vycenila zuby – ani bych nemusela zařvat – a Moravec by kmital.“

„Víš ty co?“ opáčila Agáta Rychlíková, „Já bych chtěla být radši housenkou.“

„Chlupatou,“ ušklíbla se Karolína. „To máš takovou chuť na salát?“

„To ani ne. Ale jako housenka,“ Agáta se na chvíli odmlčela a zasněně pohlédla k oknu, „jen žereš a žereš a žereš, pak jdeš spát, vzbudíš se – a jsi krásná.“

Poznámky:

Pondělí

13

Antonín

Úterý

14

Roland , Herta

Středa

15

Vít

Čtvrtek

16

Zbyněk

Pátek

17

Adolf

Sobota

18

Milan

Neděle

19

Leoš, Leo

Poznámky:

Krev není voda

Bodavý hmyz provedl střemhlavý nálet a přistál na Vorlově předloktí. Choval se nenápadně, patrně si dobře uvědomoval váhový rozdíl. Zavrtal sosák do kůže a jal se krmit.

Až poté, co si zaplnil útroby první dávkou životadárné tekutiny, byl odhalen.

Identifikován, pozorován – a poté odehnán mávnutím rukou. Teprve po neúspěchu toho tahu použil silnějšího kalibru, krvesaje odfoukl.

Anopheles se vrátil, patrně ještě neměl dost.

Odhánění se opakovalo.

Ani po třetím protiútku se zpola nasycený hmyz nemínil vzdát.

„Proč toho komára prostě nezabiješ?“ zeptala se Veronika, která podivnou pantomimu pozorovala s narůstajícím zájmem. Popravdě, nejprve si musela zařadit nečekané pohyby do kontextu.

Ono by mohlo ho postihnout i tropické šílentství nebo touha deklamovat méně známé pasáže z Cyrana z Bergeracu, řekla si na vysvětlenou.

„Snad proto, protože je to samička?“ vylovila z paměti biologický poznatek.

„Jsi normální?“ podivil se její přítel: „Copak to jde, když má mojí krev?“

Pondělí

20

Květa, Květuše

Úterý

21

Alois, Aloisie

Středa

22

Pavla

Čtvrtek

23

Zdeňka

Pátek

24

Jan

Sobota

25

Ivan

Neděle

26

Adriana

Identifikace

Broučkovo řidičské umění se poslední dobou stávalo pověstným. Zvláště mezi místními dopraváky, kteří po spatření libovolného modrého Fordu Focus, podvědomě kalkulovali výši pokuty. Tentokrát byl ale fyzik stoprocentně nevinný. O poznání agresivnější pirát silnic ho při hazardním předjíždění odstrčil na krajnici, urazil zrcátko a poškrábal levý přední blatník. Nic horšího se naštěstí nestalo.

Dopravní policisté, projíždějící chvíli nato kolem, se stejně u povědomého auta v pro něj víceméně nepřekvapivé pozici, totiž pravými koly v příkopu, zastavili.

Pomohli vozu zpět na silnici a vyslechli si holými větami, končícími většinou otazníky, celou historku jak ji zaznamenala mysl vědce, zaobírajícího se kromě sledování dopravy též vlastnostmi magnetického pole.

„Viděl jste aspoň jeho espézetku, doktore?“ zeptal se strážmistr, když usoudil, že *možná žlutá, vlastně taková – asi hnědá, nebo jako pomeranč, myslím cihla* barva, plus kategorické tvrzení, že *značka asi nějaký japonec*, nebude pro identifikaci informace zásadního významu.

„Viděl,“ přiznal lítostivě fyzik, „Ale co na ní stálo, to nevím. Počkejte!“ rozzářil se náhle. „Ta čtyři čísla vzadu!“

„Datum narození?“ napověděl policista.

„Jedna dva tři čtyři?“ pomáhal druhý.

„Houby,“ odsekl Brouček. „Totiž – já fakt nevím. Ale vybavuji si, že první dvojice násobená druhou dvojicí dala ty samé čtyři cifry, ale v obráceném pořadí.“

Poznámky:

Pondělí

27

Ladislav | Den památky obětí komunistického režimu

Úterý

28

Lubomír

Středa

29

Petr a Pavel

Čtvrtek

30

Šárka

Pátek

1

Jaroslava

Sobota

2

Patricie

Neděle

3

Radomír, Radomíra

Poznámky:

Rozumné chování

„Když jsem vystoupil z vlaku a ocitl se v ulicích tohoto bezbožného města,“ pravil starý pan Cunningham, muž, o jehož majetku se hovořilo s uctivým šepem, naslouchající lady Barbaře, „Měl jsem v kapse pouhou jednu libru.“

Odmlčel se, aby si skrz silné brýle obhlédl auditorium. Rád se obklopoval nepochlebujícími posluchači, což vylučovalo všechny příbuzné, s výjimkou vzdáleného synovce Dawkinse. Jako pán v letech se též rád nechával obtěžovat společnostmi mladých dívek.

„Netušil jsem, co mě čeká.“ pokračoval, když se ujistil, že posluchačka ještě neutekla.

„Kolem všechna ta lákadla. Bary a herny, dostihová závodiště. A těch možností... Když jsem to viděl, vzpomněl jsem si na otcova slova: Chovej se, synu, rozumně.“

„A vy jste se choval rozumně,“ kývla Barbara, očekávajíc nudnou historku o drobných investicích, které se během let postupně proměnily v majetek.

„Pochopitelně. Okamžitě jsem volal domů, ať pošlou peníze.“

Pondělí

4

Prokop

Úterý

5

Den věrozněstů Cyrila a Metoděje

Středa

6

Den upálení mistra Jana Husa

Čtvrtek

7

Bohuslava

Pátek

8

Nora

Sobota

9

Drahoslava, Drahuše

Neděle

10

Libuše, Amálie

Kalamita

Hajný Kopeček vzhlédl vzhůru, a pomalu, s důstojnou rozvahou jak mu stav nařizoval, zavrtěl hlavou.

Vykonával neplánovanou obchůzku, neboť bouře a vichřice, které krajem k ránu prolétly, tento revír planety Země poněkud pocuchaly. Poněkud více, než bylo obvyklé.

Auto musel nechat už na louce, lesní cesta, na níž většinou terénní vůz parkoval, se skrývala pod padlými kmeny a v jednom místě i pod nánošem hlíny sesutého svahu.

Prošel krajem lesa, kroutil hlavou a místo sčítání začal škody rovnou násobit.

„Haló!“ ozvalo se náhle odkudsi. „Pane?“

Volání přicházelo shůry.

„Tady!“

Na stromě nalevo od něj visel neúhledný kokon látky a provazů. Vykukovala z něj hlava.

Hajný si povzdechl.

„Vydržte. Zavolám hasiče. To je taky nápad v takovém větru skákat padákem. Co vás to napadlo, chlape?“

„Co to melete?“ zakvílel muž ve větvích, „Jaký padák? Já jsem solidní člověk. Tohle je stan – a ještě před svítáním stál tamhle za řekou!“

Poznámky:

Pondělí

11

Olga, Helga

Všechno jde

„Co jsem komu udělala!“ zakvílela paní Plášková. Před necelou půlhodinou dokončila generální úklid chodby a přilehlých latifundií, a právě se chystala v klidu si vychutnat odpolední reprízu včerejších příhod postav oblíbeného nekonečného seriálu. Káva stála na stolku v takové pozici, aby náhodnému kolemjdoucímu zakrývala tácek s náloží sušenek, polštáře na křesle byly pečlivě naaranžovány. Zbývalo jen usednout.

A v tu chvíli se rozletěly dveře způsobem, jakým přicházel – či spíše přibíhal – domů nezletilý mužský člen rodiny.

Matka, vedena pudem spíše sebezáchovy, než mateřským, vstala a pospíšila si do předsíně. Léty zkušeností věděla, co může čekat.

Nezklamala se, byť doufala, že pro jednou se Jindrův příchod obejde bez plnění koše na špinavé prádlo, bez náplastí, či stížností sousedů.

Dítě, jež před lety povila, ji vždy dokázalo překvapit.

Než došla ke dveřím, vypočítala nejpravděpodobnější varianty.

Rozbité koleno – včera s tátou spravovali kolo.

Tričko na dvě půlky.

Taky může být zasypaný vrstvou letitého prachu po průzkumu půdy.

Ale – v týdny trvajícím suchu – přece ne tohle!

„Jak to, že z tebe padá tolik hlíny? Vždyť venku žádné bláto není!“ zděsila se.

S hrůzou pozorovala vlhké hnědé stopy, jež se za synkem táhly, a cestičku z bahnitých drobečků, odpadávajících z oblečení teď ošklivě hnědočerné barvy.

„No, asi ne. Ale, mamí, když dobře hledáš...“

Úterý

12

Bořek

Středa

13

Markéta

Čtvrtek

14

Karolína

Pátek

15

Jindřich

Sobota

16

Luboš

Neděle

17

Martina

Poznámky:

Pondělí

18

Drahomíra, Drahomír

Úterý

19

Čeněk

Středa

20

Ilja

Čtvrtek

21

Vítězslav, Vítězslava

Pátek

22

Magdaléna, Magda

Sobota

23

Libor

Neděle

24

Kristýna

Kibic

Nebraly.

To ale nebyl důvod jistého rozladění myslí pana Vojtěšky. Ryby jsou na světě hlavně proto, aby nebraly. Jinak by si člověk u vody neodpočinul.

Ani to, že mu za zády stojí už hezkou dobu ženská, to by mu tolik nevadilo.

Kdyby jí neznal.

Patřila mezi opory místního Spolku na ochranu zvířat. Ne sice k jeho radikální větvi, ale řečí mívala víc než dost. A připomínek ještě víc, kritizovala nedokonalé venčení psů stejně jako nebohé ptáčky ve voliérách, chovatelé králíků prchali při jejím spatření na druhý chodník, místní řezník, bydlící ve stejné ulici, nosil permanentně špunty v uších.

Bylo hezky, komáři se nerojili, tak proč by se člověk nemohl svobodně procházet, ba i postávat, u řeky? Pan Vojtěška neměl s volbou jiných lidí žádný problém. Většinou. Tahle přítomnost ho ale znervózňovala.

A k tomu se najednou pohnul splávek.

Rybář se – ke svému vlastnímu úžasu – zděsil.

Panebože, bere mi! Jestli ta ryba uteče, tak se mi ta baba bude jistě pošklebovat. Ztracenej život.

Nepošklebovala, neboť Vojtěška svému koničku rozuměl.

Vybojoval krátký zápas a už měl stříbřitou kořist, dobře čtyřicet centimetrů dlouhého tlouště, na souši.

Paní ochránkyně si teatrálně povzdechla.

„Chudák rybka,“ politovala úlovek, kterého rybář zručně vyhákl a vhodil do kbelíku.

„Jak může být někdo tak krutý.“

Pan Vojtěška se ani neohlédl.

„Kdyby neotvírala hubu, tak by se jí nic nestalo.“

Poznámky:

Pondělí

25

Jakub

Úterý

26

Anna, Anita

Středa

27

Věroslav

Čtvrtek

28

Viktor, Alina

Pátek

29

Marta

Sobota**30**

Bořivoj

Neděle**31**

Ignác

Pozor na etiketu

Noc to byla žhavá ve všech významech toho termínu, včetně – hlavně – onoho dětem nepřístupného. Ale nic netrvá věčně, a už vůbec ne v oboru, v němž všichni rádi přehánějí.

Leželi teď přitisknutí jeden k druhému, hleděli do ve tmě jen tušeného stropu a víceméně mlčeli.

Neviděli se často, mohlo za to jak pracovní vytížení, tak vzdálenost, takže si namlouvali, že jim takový vztah vyhovuje.

Což byla vlastně pravda.

Chvilé, jako byla tato, se mnohdy bez řeči obejde, jsou ovšem myšlenky, které musí být sděleny. Ať už proto, že nesou důležitou informaci, protože by snad později vypadly z kontextu, nebo prostě jen tak.

Brouček, jehož mysl měla tendenci v méně či více vypjatých chvílích sklouzávat k pracovním (v jeho případě vědeckým) problémům, věděl, že pokud neřekne, na co momentálně myslí, existuje vysoká pravděpodobnost toho, že na to bez ohledu na význam zapomene.

Proto raději nic neodkládal.

„Miláčku?“

„Ano, zlato?“

„Víš, že jsi docela dost přibrala?“

Šero ztěžklo varovným tichem.

„A víš ty, že takové věci se ženám neříkají?“ zaznělo po chvíli chladně.

Milenčin protiútok Broučka zarazil.

„Já myslel, že v tvém věku už na tom nesejde.“

Poznámky:

Pondělí

1

Oskar

Úterý

2

Gustav

Středa

3

Miluše

Čtvrtek

4

Dominik, Dominika

Pátek

5

Kristián

Sobota

6

Oldřiška

Neděle

7

Lada

Stížnost

„Pane Táborský!“

Vrchní číšník restaurace U střízlíka přispěchal téměř okamžitě. Neměl toho dnes zrovna málo – s jediným mladým ganymedem v záběhu musel zvládnout nečekaný nápor neohlášeného zájezdu, ale praxe ho naučila výkonům někdy až fyzikální zákony popírajícím. I nezkušený novic se činil seč mohl, získává praxi tím nejlepším možným způsobem, v kuchyni měli také napilno.

Přesto vše probíhalo – až dosud – bez problémů. Nějaký zádrhel ovšem přijít musel, to bylo jasné.

Oslovení jménem nebylo v tu chvíli ani dobrým, ani špatným signálem. Nespokojený cizozemec sice představoval špatnou referenci, ale nebylo to riziko příliš velké. Domorodec se mohl v jednom nedostatku šťourat půl roku, mohl být ovšem dodatečně odškodněn. Proto si vrchní nechával hodnocení situace až na poslední chvíli.

Hosta, dožadujícího se jeho asistence, okamžitě poznal.

„Něco není v pořádku, pane Vorel?“

„Ta polévka se nedá jíst,“ dostalo se mu promptní odpovědi a stížnosti.

„Přesolená?“ zděsil se číšník.

„To ještě nevím. Nepřinesli mi lžíci.“

Poznámky:

Pondělí

8

Soběslav

Úterý

9

Roman

Středa

10

Vavřinec

Čtvrtek

11

Zuzana

Pátek

12

Klára

Sobota

13

Alena

Neděle

14

Alan

Úlovek

„Byl jsi na rybách?“ zeptal se pan Vojtěška Fistuleho, když na sebe narazili při rekonvalescenci po rodinných dovolených. Oba byli zanícenými rybáři, takže se dalo předpokládat, že ani pod dohledem blízkých se nevzdají společnosti komárů, vlezlé ranní mlhy a škodolibých kořenů pod hladinou i na břehu.

„Jasně že byl. A ty?“

Pan Vojtěška se šťastně zašklebil.

„Já vytáhl z Vltavy candáta, osmdesát devět centimetrů, osm kilo,“ oznámil a oči mu znovu zasvítily vzrušením. „Někde v telefonu mám fotku, počkej. Tady. Trochu to zkresluje, ale nekecám. Fakt: 89 – 8.“

Fistule se pousmál.

„Já o dovolené taky dostal hezký kousek: 110 – 70 – 90.“

Poznámky:

Pondělí

15

Hana

Úterý

16

Jáchym

Středa

17

Petra

Čtvrtek

18

Helena, Jelena

Pátek

19

Ludvík

Sobota**20**

Bernard

Neděle**21**

Johana

Příběh z dovolené

„Už toho mám dost!“

Dovolená u tuzemského jezera byla sice o něco dražší, než cesta k Jadranu do Itálie, na druhou stranu ale znamenala jistý návrat do dětství, kdy bývaly takové rekreace běžnou součástí léta. Nostalgie, podpořená nepříliš výstavním počasím, atmosféru vzpomínek prohlubovala.

Kdyby nebylo těch zatracených závad.

Přesto vydržel Švejda dlouho. Ba si i trochu masochisticky v nedostatech liboval, neboť byly právě jedním z mostů vedoucích do minulosti.

Nakonec ale, popichován manželčinými připomínkami, se v rozhořčení zhýčkaného zákazníka z dvacátého prvního století vypravil zjednat nápravu.

„Už pět dní nám do chatky zatéká. Jak dlouho ještě?!“

Správce kempu pokrčil odevzdaně rameny.

„To víte...“

„Nevím!“ štěkl Švejda.

Jeho protějšek se podrbal na zátylku.

„Moment.“

Stěžovatel sledoval, jak bere do ruky telefon a jak soustředěně volí číslo.

„Už to zvoní,“ věnoval Švejdovi povzbudivý úsměv.

„To je meteorologický ústav? Dobrý den, tady Prkenec. Měl bych dotaz...“

Poznámky:

Pondělí

22

Bohuslav

Úterý

23

Sandra

Středa

24

Bartoloměj

Čtvrtek

25

Radim

Pátek

26

Luděk

Sobota**27**

Otakar

Neděle**28**

Augustýn

Poznatky z cest

„Tak co dovolená?“ zeptali se Vorla, navrá-
tívšího se z další exotické pouti.

Vyrazil do dalekých končin, jejichž jména se
na mapách ráda mění, ať už pro momentální
politickou situaci, nebo pro vynález nového
způsobu přepisu tamního písma do latinky. A
vrátil se z nich bez újmy na těle a posílen na
duchu.

Povinný referát pak přednesl stolní společnosti,
scházející se (či slézající se, jak říkaly některé
nezúčastněné manželky) v Tuškově hospodě.

„Parádní. Architektura, pravda, trochu vý-
střednější, počasí pro našince poněkud
jednotvárné, ale dohromady dávám devět z de-
seti prošoupaných bot. Jo, a pivo, koho to zají-
má – koukám, že skoro všechny – univerzální,
takže nepitelné.“

„Hele, a co lidi? Tuhle bylo v televizi, že tam
spadlo letadlo, nebo se potopila nějaká loď,“
zeptal se Švejda.

Vorel věnoval tazateli výraz člověka, který
přes svou bujnou fantazii jaksi nenachází spoji-
tost mezi národní povahou a dopravní kata-
strofou. A rozhodl se raději pokračovat v
referátu.

„No, lidi jsou tam opravdu ochotní. Jen co jsme
vystoupili z vlaku, už u nás bylo několik usmě-
vavých tuzemců, ochotně nám pomáhali,
ochotně se ujali našich zavazadel a ochotně je
odnesli – jen už nikdo nezjistil kam.“

Poznámky:

Pondělí

29

Evelína

Úterý

30

Vladěna

Středa

31

Pavlína

Čtvrtek

1

Linda, Samuel

Pátek

2

Adéla

Sobota**3**

Bronislav, Bronislava

Neděle**4**

Jindřiška, Rozálie

Ráno na vsi

Tušená silueta kopců, jež bylo možno zahlédnout skrz okno, napovídala o pomalu se blížícím svítání. Paní Šmiková se protáhla, vystrčila zpod peřiny nohu a ověřila si, že léto ještě neztratilo svou vládu nad nocí, a že není třeba lovit zpod postele zateplené pantofle.

Nebyl to jen světlejší odstín tmavě šedé barvy nad svahy. Blížící se přítomnost světla si uvědomovali i tvorové neinteligentní, ptáci ve větvích, jejichž svobodné a svobodomyslné štěbetání ocení kromě dravců i lyriku čekající jedinci a amatérští ornitologové, stejně tak tušili pravidelnou změnu i ptáci pod střechou, zařazení do výrobního procesu a tudíž (v některých případech) i řádně zdanění.

Komentovali ji stejným způsobem, proháněním vzduchu přes hlasivky.

A do této venkovské idylky se jako industriální vetřelec zařezávalo strojově pravidelné manželovo chrápání.

Zatřásla s ním.

„Vstávej, slepice už kdákají.“

Z levé strany postele se jí dostalo promptní odpovědi.

„Tak se jim do toho neplet.“

Poznámky:

Pondělí

5

Boris

Úterý

6

Boleslav

Středa

7

Regina

Čtvrtek

8

Mariana

Pátek

9

Daniela

Sobota

10

Irma

Neděle

11

Denisa, Denis

Repertoár

Repertoár místního divadla býval obvykle výsledkem zápasu mezi vedením, které muselo skládat účty ekonomické, a uměleckými sklony zaměstnanců. Mnohdy se pak tento boj odehrával v jedné jediné hlavě, to když rok a půl roli ředitele, dramaturga a režiséra (plus občasná procházka po jevišti) zastával jeden člověk.

Načež se podařilo získat zajímavou dotaci a díky ní i režiséra, jehož jméno mělo svou váhu a pověst v záběru okresním, ba i krajském, o dvou realizacích na periférii hlavního města nemluvě. Proto byl ředitel Vojšík při jednání o repertoáru opatrný. Ba přímo diplomatický.

Nesměl mu utéct nikdo: ani divadelník, ani herci, ani diváci.

„Já nevím, ale zrovna Jindřich IV.? Ne že bych měl něco proti Shakespearovi,“ dodal rychle, „Sám jsem ho před lety zkoušel – Zkrocení zlé ženy – ale neměli bychom dát současnějšího, něco blíž dnešku?“

„Tak jo,“ souhlasil režisér. „Takže to bude Jindřich VI.“

Poznámky:

Pondělí

12

Marie

Úterý

13

Lubor

Středa

14

Radka

Čtvrtek

15

Jolana

Pátek

16

Ludmila. Lidmila

Sobota

17

Naděžda, Naďa

Neděle

18

Kryštof

Mladá generace

„Vůbec to není s mladší generací tak špatné,“ oponoval staříčkový lord Chambers, když si v klubu postarší pánové nad svými skleničkami skotské stěžovali, jak už to tisíciletí chodí, na neschopnost, neduživost a nepraktičnost svých dětí a pradětí.

„Vy říkáte, Stanley, že si ti mladí ničeho neumí vážít. Že všechno dostanou a pak se k tomu neumí chovat, že všechno zmaří a rozhájou. Znáte mojí chot?“

Byla to otázka ukázkově řečnická. O čtyřicet let mladší manželku lorda Chamberse znali všichni, byť mnohým nebylo tak docela jasné, jak k ní – nebo ona k němu – přišla.

„No, a to byste neřekli, jak třeba právě ona si dokáže vážít věci. Například šatů, které ode mne dostává. Otevřel jsem tuhle omylem její skříň – a měla tam muže, aby jí je hlídal!“

Poznámky:

Pondělí

19

Zita

Metoda

„Tak ti mám nověj program na hubnutí,“ oznámila Karolína, sotva za ní Agáta zavřela dveře. Ještě než se zula a než odmítla cukr do kávy. Likvidace přebytečného tuku se v určitých obdobích stávala Karolíně Moravcové hlavním tématem. S figurou, zděděnou po předchozích generacích se prostě odmítala smířit. Nedala na mínění okolí a sotva se oklepala z jednoho, podle jejího vlastního mínění nepříliš úspěšného pokusu, vrhla se znovu do boje.

Cíl: zhubnout. Bez ohledu na metodu.

Zkoušela jednu po druhé.

Jak se zdálo, byla ta současná více než na životosprávě či dietách založená na pravidelném a podle přísně vědeckých (aspoň to tvrdili) principů řízeném pohybu.

„Je to takový rozvrh cvičení. Různého cvičení, různě namáhavého a různě dlouhého. Musíš pochopitelně dodržovat předepsaný rozvrh.“

To už seděly v obýváku, usrkávaly horké nápoje (jeden neslazený) a Karolína stále držela hlavní slovo. I téma.

„V jedné periodě, představ si – spálíš osm tisíc kalorií – jako cyklista na Tour de France.“

Vítězoslavně – jako by zmíněný závod právě vyhrála, vystrčila bradu. Očekávala přiměřenou, nejlépe obdivnou reakci.

Dočkala se.

„A co má být? Já včera bez problémů spálila osm tisíc *kilokalorií*.“ trumfla jí kamarádka.

Karolínina mysl okamžitě přešla do průzkumného módu. V hlase jí zaznělo vzrušené očekávání.

„Jak?“

Agáta, s povzdechem nad svým marným bojem v oboru, jenž hodlá tímto inzerovat, oznámila:

„Jednoduše. Prostě jsem zapomněla včas vynadat štrúdl z trouby.“

Úterý

20

Oleg

Středa

21

Matouš

Čtvrtek

22

Darina

Pátek

23

Berta

Sobota**24**

Jaromír, Jaromíra

Neděle**25**

Zlata, Zlatuše

Poznámky:

Pondělí

26

Andrea

Úterý

27

Jonáš

Středa

Den české státnosti

28

Václav

Čtvrtek

29

Michal, Michael

Pátek

30

Jeroným

Sobota

1

Igor

Neděle

2

Olivie, Oliver

Nejstarší řemeslo

Bylo to jedno z pověstných míst, o nichž se v propagačních materiálech nepíše a která obvykle turisté z bohatších oblastí stejně znají. Vorel do té ulice skutečně vešel náhodou, respektive omylem, ve snaze zkrátit si cestu do spořádanějších čtvrtí.

Slečny tělem výdělečně činné se znuženě pohybovaly podél silnice, po očku sledovaly projíždějící auta, usmívaly se na opatrně kráčející chodce. Předváděly ledabyle zahalené vnydy.

Nebo v malých skupinkách docela obyčejně drbaly.

Nenavazovat oční kontakt, poručil si turista. Kvůli vkusu, i kvůli tomu, že by mě taky mohlo napadnout něco, co by se mi později nelíbilo. Nebo i zalíbilo.

Jenže mu to stejně nedalo. Zvláště poté, co jedna výstavní kráska, přiživující se nejspíš i jako reklamní skříň kosmetické chemie, pohodila po krátkém kontrolním pohledu vyšisovanou hřívou a ušklíbala se. Možná měla ta mimika nést jiný signál, ale Vorla oslovila takto.

Neváhal.

„Takže nejstarší řemeslo, co?“

Lehká děva znovu pokrčila nos. Tuzemský jazyk, dotaz jím položený i jeho tón neprozrazovaly peněženku ochotně otevírajícího klienta.

„Jasně, venkovánku. Rád bys?“

Vorel si ji zkoumavě prohlédl.

„Já jen, že lovce mamutů jsem si představoval jinak.“

Poznámky:

Pondělí

3

Bohumil

Úterý

4

František

Středa

5

Eliška

Čtvrtek

6

Hanuš

Pátek

7

Justýna

Sobota

8

Věra

Neděle

9

Štefan, Sára

Jak vyřešit případ

„A co jim tedy mám říct?“ zeptala se referentka, delegovaná jako tisková mluvčí komisařství. Za dveřmi čekali zástupci místního a možná i krajského tisku, ba i jedna větší kamera se tam objevila. Město zasáhl Zločin s velkým Z, bylo tedy nutno se prezentovat.

„Co byste jim říkala?“ zaškaredil se na ni náčelník. „Přednesete referát o tom, že včera odpoledne vyloupili neznámí – tedy prozatím neznámí – pachatelé zdejší pobočku Exportní banky, zasmradili barák dýmovicemi a slzákem a odnesli dvě stě tisíc káče v hotovosti.“

Odfoukl si a v duchu zalitoval faktu, že před třemi dny znovu přestal kouřit.

„Jestli je ale chytíme, to už je jiná. Já myslím, že ne – ale ne abyste jim mě citovala!“

„A vy fakt myslíte, že je nechytíme? Ani kriminálka z kraje?“

Tři dny v háji, protože do půl hodiny začnu žebrať cigaretu a za hodinu si někoho pro krabičku pošlu, zoufal si nadporučík. Zatracení lumpové.

„Těžko,“ přiznal před podřízenými. „Protože to nejspíš jsou ti samí, co udělali na jaře poštu v sousedním okrese. To jsou profíci. Což mě děsně se...“

„Já bych věděl, jak je dostat,“ ozval se nadstrážmistr Vosátka a jal se mladou kolegyni instruovat:

„Zdůrazni nenápadně, ale zřetelně, že nesebrali dvě stě tisíc, ale odnesli tři miliony. A až si to ti grázlové přečtou, pomlátí se mezi sebou.“

Poznámky:

Pondělí

10

Marina

Úterý

11

Andrej

Středa

12

Marcel

Čtvrtek

13

Renáta

Pátek

14

Agáta

Sobota

15

Tereza, Terezie

Neděle

16

Havel, Galina

Otázka původu

Pan Plášek za sebou práskl dveřmi, paní Plášková zamáčkla slzu. Nevěděla, zda vzteku nebo lítosti, právě skončená hádka byla sice rychlá, ale výživná, takže si momentálně nedokázala vybavit příčinu jejího vzniku. Kromě jasného faktu, že za ni mohl on.

Smetla se stolu malý drobek.

To mu odpadlo od huby, sprost'ákovi, zasyčela v duchu. Rozhlédla se, tiše zaklela.

Já bych ho...

„Hele, mami?“

Překvapeně se po hlase otočila.

To mi ještě scházelo, povzdychla si paní Plášková.

„Copak je, broučku?“

„Jsem vás poslouchal,“ přiznal synek, stojící ve dveřích.

Do hlavy se jí okamžitě vevalila záplava poplašených myšlenek.

Rozpláče se, protože maminka s tatínkem na sebe křičeli. Zanechá to na něm následky. Co si počnu? Musím mu to nějak vysvětlit – ale opatrně. Kdyby tu aspoň Plášek byl, pomohl by mi, ale stejně ho přetřnu. Co mám dělat?

Něco udělat musela, a to promptně.

Usmála se a pohládila Jindru po hlavě.

„Víš, někdy se lidé nepohodnou. Ty se taky někdy pohádáš s kamarády. No, a my s tatínkem jsme přece taky kamarádi a tak se taky někdy trochu pohádáme. Ale nic si z toho nedělej, vždyť my se vždycky usmíříme.“

Jindra mávl rukou, neboť si z právě odbyté scény opravdu nic nedělal.

„O to nejde. Mě zajímá něco jiného. Když je táta vůl a ty husa, co jsem potom já? House, nebo tele?“

Poznámky:

Pondělí

17

Hedvika

Úterý

18

Lukáš

Středa

19

Michaela, Michala

Čtvrtek

20

Vendelín

Pátek

21

Brigita

Sobota**22**

Sabina

Neděle**23**

Teodor

Na rybách

Byla to klidná zátočina, krytá vzrostlou vrbou. Fistule ji objevil nedávno, když začal obrážel vzdálenější loviště automobilem, a nezapomněl se přáteli v návnadách Vojtěškovi pochlubit. Společně pak o nejbližší sobotě vyrazili. Vybalili nádobičko, vybrali vhodnou návnadu a nahodili.

„Bere!“ ohlásil záhy Vojtěška vzrušeně.

Rybaření ve dvojici sebou někdy nese poklidnou relaxaci s pivem a zábavnou konverzací, jindy adrenalin zničehonic zrozeného soupeření.

Tady to začínalo vypadat na variantu číslo dvě.

Fistule zabručel, když kolega začal navíjet.

A zachechtal se, protože Vojtěška vytáhl hrnec.

Děravý, s jedním uchem.

Zmlkl, protože i on už měl cosi na háčku.

Na rozdíl od smolaře Vojtěšky to byla...

Bota.

Sundal ji, pohodil za sebe do trávy, ozdobil háček novou návnadou a zamířil ho stranou od hladinu nepatrně čeřícího dalšího Vojtěškova úlovku. Nebo spíš výlovku, hliníkové naběračky.

Rybář zavrtěl hlavou, ale komentářem kuchyňské náčiní nepočtil, ucítil, jak se na druhém konci jeho vlasce cosi vzpouzí. Či zatím jen visí, ten správný boj nastane právě... teď... by... už...

Ale je to váha. Tohle bude opravdu pořádná ryba.

Opatrně, aby mu úlovek předčasně neutekl, začal přitahovat.

„To bude kus,“ zašeptal. „Sumec,“ dodal posvátně, zapomínaje, že chytá na žížalu.

Ve vodě se rozeběhla kola a na vzduch vykoukla velká tmavá hmota, pohříchu evidentně průmyslového původu.

Matrace.

Fistule poplašeně zamrkal.

„Karle, rychle pryč. Tady někdo bydlí!“

Poznámky:

Pondělí

24

Nina

Úterý

25

Beáta

Středa

26

Erik

Čtvrtek

27

Šarlota, Zoe

Pátek

28

Den vzniku Československa

Sobota

29

Silvie, Sylva

Neděle

ve 3h končí letní čas

30

Tadeáš

Poznámky:

Lékařovo doporučení

„Abych to shmul,“ řekl doktor Kraus a zabubnoval prsty o desku stolu. „Nic vážného vám není, paní Soušková. Ovšem,“ zvedl varovně ukazovák, „docela v pořádku nejste.“

„A co, pane doktore?“ vyzvíдалa s dechem zatajeným. „Myslíte, že bych mohla něco mít? Říkala jsem včera starýmu, jako Souškovi, že na mně něco leze.“

Další kila navíc a v důsledku toho špatný krevní oběh, chtěl Kraus říct. Ale protože své pacienty znal, věděl, že některé věty šťastně ignorují.

„Doporučuji víc chodit na čerstvém vzduchu. To rozhodně. Ale teple se přitom oblékat, máme podzim.“

S nečekaně vřelým úsměvem mu paní Soušková poděkovala a zvedla se k odchodu.

„Tak co?“ zeptal se manžel, čekající v autě před ordinací.

„Tak hele,“ opáčila, „Předepsal mi lázně v Jeseníku. A mám tam nosit kožich z polárních lišek.“

Pondělí

31

Štěpánka

Úterý

1

Felix

Středa

Památka zesnulých

2

Tobiáš

Čtvrtek

3

Hubert

Pátek

4

Karel, Karla

Sobota

5

Miriam

Neděle

6

Liběna

Zajímavý úkaz

Nad severoanglickými mokřady se rozléhala kanonáda, v níž by zkušené ucho jistě dokázalo identifikovat ráže i značky použitých loveckých pušek, zatímco hlava zkušená by zvažovala o prostém faktu, že vystřelené broky musí *někde* dopadnout a obstarala by si pevnější pokrývku hlavy.

Lord Dawkins nastoupil jako vždy sebevědomě, rozdával rady dvakrát starším nimrodům, kritizoval výbavu (kromě své) a zdůrazňovat v těchto místech dosažené úspěchy (pouze své), až se hostitele lorda Stanleaye začal zmocňovat vtíravý pocit, že má nalevo od krbu přece jen ještě volné místo na zajímavou trofej.

Mladý šlechtic nebezpečí nepostřehl. Soustředil – jak činil v posledních letech – pozornost na Stanleyovu neteř, která ho doprovázela.

„Nezdá se ti, že trochu přeháníš?“ upozornila ho přátelsky, když už ji z chvástavého monologu začala bolet hlava.

„Vůbec ne. Na co namířím, to pochopitelně trefím.“

„Kachna,“ upozornila ho Barbara.

„Tu samozřejmě taky.“

„Letí. Tamhle,“ ukázala.

Neváhal.

Prásk.

Prásk.

Lady Barbara si povytáhla rukavičku a pohlédla stranou.

„Ehm.“

„Zajímavé,“ prohlásil Dawkins nevzrušeně.

„Možná by to stálo i za důkladný vědecký výzkum. Mrtvá kachna – a ona létá.“

Poznámky:

Pondělí

7

Saskie

Úterý

8

Bohumír, Bohumíra

Středa

9

Bohdan

Čtvrtek

10

Evžen

Pátek

Den válečných veteránů

11

Martin

Sobota

12

Benedikt

Neděle

13

Tibor

Účinnost

„Tak co vnitřnosti pana manžela, milostivá?“ zptal se doktor Kraus žoviálně, když při ranním venčení dceřina psíka narazil na spěchající paní Hadrabovou.

Uháněla nejspíš od jednoho obchodu k druhému, dle dvou z poloviny plných nákupních tašek doplňující rodinné zásoby.

„Zabralo to laxativum?“

„Jaký laxativum?“ podivila se paní Hadrabová, pokračujíc v chůzi, „Jo, vy myslíte projímadlo?“

„Ano,“ kývl Kraus, „Je mu lépe?“

Žena muže momentálně postiženého obstipací, přesněji akutní funkční zácpou, zabrzdila. Přehodila si tašky z ruky do ruky, pak tu těžší na chvíli postavila na zem.

„Co to vzal, tak seděl Hadraba včera na záchodě dvakrát,“ oznámila.

„Dvakrát? Jenom?“ podivil se lékař.

„No, dvakrát. Dopoledne od osmi do půl dvanácté, a po obědě od dvanácti do čtvrt na sedm.“

Poznámky:

Pondělí

14

Sáva

Úterý

15

Leopold

Středa

16

Otmar

Čtvrtek Den boje za svobodu a demokracii

17

Mahulena, Gertruda

Pátek

18

Romana

Sobota

19

Alžběta

Neděle

20

Nikola

K čemu to zval hlas?

„Že vypadám spokojeně?“ opáčila paní Švejdová, když ji na parkovišti před supermarketem přitáhla gravitace sdílení informací k paní Souškové. „To bude nejspíš tím, že se poslední dobou tak nějak spokojeně cítím. Počasí se drží, zlevnili brambory, té čůze Voškrdlové utekl milenec – a Švejda se taky poslední dobou nějak stará. Tím myslím o mně.“

„A jak?“ zeptala se paní Soušková s dobře skrývaným podezřením. Myslela si své a věděla své, zvláště o Švejdovi, o němž mohla sbírat informace jak v ulici, tak v zaměstnání.

„Různě. Jako by se vrátil do doby, než jsme se vzali. Třeba mi začal mi říkat: Moje vlašťovičko.“

Nadechla se a zasněně pohlédla k oblakům.

Přítelkyně, zkušenější o několik let života i manželství se jen ušklíbla.

„No, jestli on nechtěl, abys od něho na podzim odletěla do teplých krajů, holka.“

Poznámky:

Pondělí

21

Albert

Úterý

22

Cecílie

Středa

23

Klement

Čtvrtek

24

Emilie

Pátek

25

Kateřina

Sobota

26

Artur

Neděle

27

Xenie

Jak na to

Sešlo se jich v hospodě hned několik. Do jednoho odborníci na rostlinnou i živočišnou výrobu, ekonomičtí i ekologičtí, jakož i nutriční odborníci a kapacity v oboru gastronomickém.

Aspoň podle jejich řečí.

Jak už bývá zvykem, brzy se pustili do sebe, propagovali každý tu svou teorii. Až nezbylo než se obrátit k autoritě, naslouchající od vedlejšího stolu.

Neboť – málo platné – přes všechny evoluce a revoluce se obvykle v nouzi obracíme na lety praxe prošlé veterány, kteří sice všechno dělají pomalu a postaru, ale také s neoddiskutovatelnými výsledky.

„Jestli chcete správný bůček,“ pravil jim starý pan Růžička rozšafně, „tak to musíte krmit ta prasata jeden den přes moc a druhý je nechat hladovět – to pak budete mít tučné hezky pro rostlé libovým.“

Poznámky:

Pondělí

28

René

Úterý

29

Zina

Středa

30

Ondřej

Čtvrtek

1

Iva

Pátek

2

Blanka

Sobota

3

Svatoslav

Neděle

4

Barbora

Dilema

Přes ulici u chodníku stálo moderní sousoší *Muže a jeho automobilu*. Nic jiného to podle Vorlova mínění být nemohlo, protože ani jeden z prvků tohoto živého obrazu se nehýbal.

Byl to divadelní ředitel Vojšík, zasmušile hledící na svůj postarší renault.

Hnán zvědavostí se Vorel rozhlédl a rychle přeběhl na opačnou stranu. Obešel auto a přes střechu pozdravil.

„Třeba,“ odpověděl zdravený na Dobrý den.

„Nemůžete si vzpomenout, kde jste je zapomněl?“

„Co? Jo, vy myslíte klíče. Ty mám v kapse,“ odhadl Vojšík a doložil své tvrzení vytaženém inkriminovaného předmětu na vzduch.

„Já si tak přemýšlím,“ dodal na vysvětlenou, když si uvědomil, co k němu Vorla přilákalo.

„Mám dilema. Asi ho budu muset prodat.“

„Koho?“ musela pro změnu hádat druhá strana.

„Svoje – tohle auto.“

Vorel naklonil v tázavém gestu hlavu na stranu.

„Přišla krize na divadelníky?“ zeptal se.

„Ani ne, mám bohatou tetičku. Ale už mě nebaví, jak pokaždé, když někde zajedu ke krajnici, zastaví u mně policajti a ptají se, jestli mám té autonehody svědky.“

Poznámky:

Pondělí

5

Jitka

Úterý

6

Mikuláš

Středa

7

Ambrož, Benjamín

Čtvrtek

8

Květoslava

Pátek

9

Vratislav

Sobota

10

Julie

Neděle

11

Dana, Danuše

Předsudky

Zvěřinové hody v restauraci U střízlíka se, aspoň podle frekvence pobíhajících číšníků, celkem zdařily. Přesto se pan Tábořský obsluhující při podobných akcích pouze vybrané stoly, nepřestával ostražitě rozhlížet, aby silou své autority či zkušenostmi uhasil jakýkoliv požár nespokojenosti už v zárodku.

Jeden takový zpozoroval u stolu, kde se s příborem v pohotovosti chystal ředitel místního divadla Vojšík pustit do předkrmu. Očividně ho ale ve fázi příprav postihla jakási paralýza, civěl na talíř s jistým podezřením.

„Vám to nechutná?“ zeptal se ho číšník přímo, „Já se domníval, že jste na tak trochu jiná, ale ne až tak exotická jídla. A tenhle jelení jazyk by mohl být podle vašeho gusta.“

Vojšík na něho trochu nešťastně pohlédl.

„Víte, pane Tábořský, každý má nějaké ty předsudky. I o jídle. A já prostě tak nějak nejím některé... vždyť – fuj – to už mělo nějaké zvíře v tlamě. Doneste mi vajíčko.“

Poznámky:

Pondělí

12

Simona

Úterý

13

Lucie

Středa

14

Lýdie

Čtvrtek

15

Radana, Radan

Pátek

16

Albína

Sobota

17

Daniel

Neděle

18

Miloslav

Poznámky:

Koho by to napadlo

Zvoněním u otevřených dveří se Vorel nezatežoval, jen zaklepal a už byl v předsíni.

„Stůj, sakra. Co sem ležeš?“ zastavil ho vzteklý výkřik přítele Švejdy.

Návštěvník v půli kroku strnul, takže připomínal zvláštního brodivého ptáka. Ten příměr se netýkal jen charakteristického postoje, pomáhalo mu i prostředí, stanul totiž v kaluži vody.

Okem zkušeného starého mládence obhlédl situaci. Kdyby měl hlavu mechanického typu, nejspíš by v ní chvíli rachotila kolečka, jak se snažil vyrovnat s nepředpokládanou situací.

„Člověče, já žasnu. Tedy po těch tvých proslovech u Tuška a pevně zastávaném názoru na rozdělení rolí v domácnosti dle pohlaví, by mě ani v nejmenším nenapadlo, že právě tebe přistihnu při vytírání podlahy.“

„Ani v nejslabší chvílce by to nenapadlo ani mě,“ přiznal Švejda a zvedl mop.

„Nápad moje ženy to byl.“

Pondělí

19

Ester

Úterý

20

Dagmar, Dáša

Středa

21

Natálie

Čtvrtek

22

Šimon

Pátek

23

Vlasta

Sobota

Štědrý den

24

Adam a Eva

Neděle

25

Boží hod * 1. svátek vánoční

Poznámky:

Jak dostat své

„Co mám dělat, pane Tušek,“ křikla Veronika do zad kolem rychlou chůzí procházejícího hospodského, který před vteřinou a dvěma kroky obsloužil jejich stůl za letu podanými třemi půllitry piva a jednou velkou slivovicí.

Neukápla ani kapka.

„Abych v tomhle doupěti alkoholiků a neřestnic dostala vodu?“

Vítr, zvednutý výčepním ve snaze přežít a přitom napojit vysušené krky početné návštěvy do příchodu výpomoci, jí přinesl promptní odpověď.

„Zapalte ubrus!“

Pondělí**26**Štěpán * 2. svátek vánoční

Úterý**27**Žaneta

Středa**28**Bohumila

Čtvrtek**29**Judita

Pátek**30**David

Sobota**31**Silvestr

Neděle**1**Nový rok - Den obnovy samostatného českého státu

Možná ještě tenhle

„Byl dobrej,“ řekl uznale Vorel, „to se musí nechat.“

Sešli se na jedno z posledních piv roku, a protože blížící se nařízený svátek zábavy se jim tiše vkradl do hlav, místo hádek o politice, sportu, umění a ženských si vykládali vtipy.

Což se pochopitelně proměnilo v nevyhlášenou soutěž o nejoriginálnější anekdotu.

Neboť ty léty prověřené všichni znají. A kdo by se takovým smál?

„Když jsem ho slyšel prvně, málem jsem spolkl dudlík a ucvrnkl si do plínky.“

Poznámky: